

NAVIDAD per Ramón Salat

Cuando este boletín salga a luz, faltarán ya pocos días para entrar de lleno en el grupo de fiestas que forman el ciclo de Navidad.

Como cada año, no pueden faltar en nuestro boletín palabras alusivas a tan fausto acontecimiento, del Nacimiento de Nuestro Señor Jesucristo. Este año presentaremos a la consideración del lector el «Cant IV» del «Poema de Nadal», de José M.ª de Sagarra.

Dice así:

El camí ens ha portat a Betlem!
Xiscla l'alegria nova!...
Com hem vingut? No ho sabem!
Tampoc sabem si ho mereixem,
però som al davant de la cova!
Hem seguit el pastors dins la nit crua?
Tenim l'ull esgarrinxat
per l'estrella? Tenim l'ànima nua
de tota veritat?...

Ai, no és pas l'hora de la confessió
que escorcolla la sang impia!

És l'hora del xisclat de l'alegria,
o si voleu, és l'hora del perdó,
de l'oblit de la carn i la cançó
dintre la llum de l'establia;
perquè som criatures mortals,
i si hem caigut tres cops al dia
i si hem jurat en fals,

encara ens queda al fons del fons
l'entendiment per aquesta hora;
no estan cremats tots els reconcs!
Encara hi ha un nervi que riu
i el llavi esquerp es fa més viu,
mentre el rampell del mal recula
i en mig la palla flameja
l'alè del bou i de la mula
humitegen la pell de l'Infant!
El llavi esquerp, i el crit, i el plor
no han oblidat nostra cançó,
que tot ho aviva i tot ho aclara,
i es va sentint el tendre so
de fa mil anys, de sempre i d'ara...
aquest so tan humil, tan de debò:

*Què li darem a n'el Noi de la Mare,
què li darem que li sàpiga bo?..*

Es l'alegria, la gran alegria,
de veure que encara tenim per consol
la galta rosada del Noi que somnia
i el ritme d'aquesta cançó de bressol!
De veure que hem anat adalerats
i que amb les ungles hem tocat l'arrel
de tots els pecats daurats
i el baf de les roses vives,
i només hem sentit

una mica més de lel
al voltant de les genives
i en el fons del ions del pit!
Es l'alegria, la gran alegria
de poder escanyar amb les mans
l'horrible sornegueria
de tots els respectes humans!

L'alegria de pensar serenament
que de tot el bagatge de la vida,
de tot l'orgull passat i present
no hi ha res que ens crida;
no hi ha res que ens apagui la set
ni ens ompli la mirada,
no hi ha res que ens apagui aquest gran
de l'ànima escarnada, [fred
i només aquesta mica
de cançó, aquesta musica
d'una Verge i un Infant
i un Fuster que la contempla,
té la força enlluernant
que no té tot l'or del temple.
I sense saber per què
aquest plor viu i seré
tot l'esperit ens amara,
i anem reprenent el to
de fa mil anys, de sempre i d'ara:

*Què li darem a n'el Noi de la Mare,
què li darem que li sàpiga bo?...*

Quin llavi de dona seria,
en quin lloc de muntanya o del pla,
aquesta tonada floria?
Quina fou la primera que es trobà
la blanca melodia,
com una oreneta caçada amb la mà,
sense esquerperia?

Quina dona del meu país,
amb un aire amorós i enyoradis,
vestida de sarja i esclop,
però amb una veu molt clara,
va cantar per primer cop
la cançó del Noi de la Mare?

Una planta de bona figura,
i una cabellera sense desgavell;
i a la pell de la galta la pintura
del préssec novell
I estava tan contenta del fill seu,
que per fer-lo somriure crida i malda,
i com si contemples el fill de Déu
se'l mirava adormit a la falda.

I es va sentir la llengua baladrera
de flautes, de ferrets i cascavells,
com si tingués al pit una pomera
amb totes les branques guarnides d'ocells.
I després de la música fa tria.

Pasa a la página siguiente